

Fitxa tècnica

Guió Mehrdad Kouroshniya, Maryam Moghadam, Behtash Sanaeeha **Fotografia** Amin Jaferi **Interpretació** Maryam Moghadam, Alireza Sani Far, Pouria Rahimi, Avin Poor Raoufi, Farid Ghobadi, Lili Farhadpour **Durada** 105 min **Gènere** Drama **Llengües** Persa, amb subtítols en espanyol

Sinopsi

Una dona el marit de la qual és executat passa per problemes a l'hora de cuidar la seva filla minusvàlida. Tot i els seus problemes, la família del seu antic cònjuge insisteix que ha de casar-se amb el seu germà i quedar-se amb ells. Posteriorment descobreixen que la sentència de mort és errònia i que el principal sospitós és en realitat l'únic testimoni que va incriminar el seu marit. (FilmAffinity)

Crítica

Les dues cares de la salvació

Els debutants Maryam Moghadam i Behtash Sanaeeha ofereixen una mirada desencantada al sistema penitenciari iranià en una pel·lícula complexa i afinada que estudia la culpa, la cerca de la redempció i les conseqüències de les decisions.

El sistema penitenciari, amb llums i ombres, sempre és font d'històries. En aquest cas, traslladant l'acció a **Teheran**, la pel·lícula de **Maryam Moghadam** —que a més protagonitza— i **Behtash Sanaeeha** posa en dubte un sistema partidista i terrible, brut des de la mateixa arrel, que mostra un pols ferm a l'hora d'adjudicar la pena capital, i que davant l'error d'executar un innocent s'escuda en «era el que Déu volia», i, sense dubtar-ho dues vegades, posa preu a la vida d'un home per salvar el greuge i seguir endavant com si aquí no hagués passat res. Encara que la crítica social i, sobretot, institucional que proposa ***El perdón*** (2020) sigui de traç força gruixut, això no vol dir que el seu interès i la seva magnífica realització camini per línies menors: de ritme pausat i cuinant a foc lent una descripció molt precisa del sentiment de pèrdua, de la indefensió que queda després de perdre un ésser estimat en mans dels «bons», en un país on les dones no poden ni tan sols llogar un pis soles si no és sota la tutela d'un home, suportant dia rere dia i amb el cap ajupit un infern burocràtic, paternalista, condescendent i moralment esgotador en el qual les opcions s'esgoten sense deixar gaires alternatives més enllà del ressentiment i el dolor més profund. Això és ***El perdón***, i això exemplifica des de la contenció i la pausa la brillant interpretació de **Maryam Moghadam**, que com dèiem, a més de codirgir també es posa davant de la càmera amb brillantor.

Encara que juga amb les expectatives i amb una narració omniscient que dona a l'espectador informació que els personatges no manegen per crear la tensió —com deia **Hitchcock**, aquí hi ha el veritable suspens—, ***El perdón*** brilla sobretot en el seu aspecte moral, quan enfronta la capacitat ètica de la víctima amb la del botxí, i quan explora les conseqüències d'haver estat executor en algú que ha deixat de creure en el que fa, encara que potser ja és massa tard per trobar la pau. Mitjançant metàfores de vaques i escrits de **l'Alcorà**, l'obra de **Maryam Moghadam i Behtash Sanaeeha** destaca, de la mateixa manera, en el seu estudi de la societat iraniana corrent, com l'abandonament de les institucions pot arribar a resultar terrible: la posada en escena, tan sòbria com efectiva, contribueix a crear espais únics que van mutant amb la pel·lícula alhora que el seu missatge i les seves intencions es van aclarint, i és així com arribem a aquest llit que primer és un còmode jaç i acaba convertit en màfega carcerària només per l'orientació de la cambra, els pisos que il·luminen o enfosqueixen depenent de l'ànim i moment vital de qui els habita, o els edificis que envolten els protagonistes, alts com monstres de formigó i acer o lleugers com aus migratòries. ***El perdón*** és una pel·lícula que exigeix cert compromís en l'espectador per entrar en les seves premisses, que no deixa sense recompensa aquell que juga en el seu tauler, però que potser pinta amb brotxa massa ampla alguns dels seus grans temes mentre posa totes les fitxes sobre el tot que gira al voltant de la redempció i l'absolució per tal de mostrar les dues cares de la salvació: la de qui traïx i busca, i la de qui perd i no troba.

David García Miño - cintilatio.com